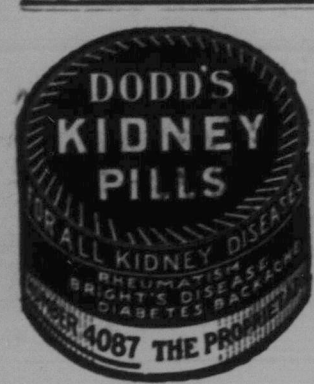

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller såndas per post vid främmande betalning. The Dodd's Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Vid glömskans källa.

Giv mig en drück ur glömskans källa, då minnen från förfuset till i en obändig rad sig ställa och manna mig att föra strid mot dem, som lyckades nedriva sällhetens borg, av kärlek bygd, allt med, all levnadslust fördriva och tron på arbetet och dygd.

En bågare jag önskar tylla, till sista droppen tömma den, och älska i glömskans grav nymilla, svept i sin lina, var trolos vana! Låt svekets torra graven täcka, som vård lät falkhetens där stå och lögnens mörka skuggor sträcka sig över denna dystra vrå.

Låt mig ur denna källa dricka, om den mitt hjärta håller kär, uppbrätt av välsignad mig bliska, en hälsfull blott mig bliska, om det i Ödets bok står skrivet att sällas måste ifrån mig det käraste, som finns i livet, och ödsall bil min vandringsfärd.

Må ifrån glömskans källa flyta en måligt, djöps och stilla flod och gömma under frodiga yta, hat, hämndbegär och övermod; må denna flodens ljuga bölja all sorg, var liden oförträtt, allt lidande ur minnet skölja och göra livet lugnt och lätt.

Och när min lampas slutat brinna, låt var och en, jag hållit kär, vid glömskans källa sig infinna och dricka avskedsskålen där; min färdighet med mildhet döma, allt ve jag villat, om jag gjort förtäta och min dräpenskap glömma vid gravens tränga, mörka port.

Oscar Thune.

Litet om höfeber.

Höfeber, eller som vi på engelska kalla den, hay fever, är en katarralt ödem, som hemskt den fina slemhinnan i näsan gångar och kanalen mellan näsan och svalget. Sjukdomen förorsakas genom inandning av frömjöl, som föres omkring i vinden, och som, då det når den känsliga slemhinnan, förorsakar irritation. Sjukdomen fick sitt namn på så sätt, att man följaktligen ansåg den förorsakad av hö, detta när den grasserade skrått i höbergräset. Det var ej förrän 1870, som man kom underfund med att frömjöl från vissa växter och höfeber hade något väst gemensamt. Våra tidens läkare äro till största delen ense om, att endast det utsläppta pollen, som föres av vinden och på så sätt införes i näsan, är det som förorsakar höfeber.

Vad slags frömjöl, som förorsakar höfeber, hade man icke riktigt klart för sig under en lång tid. Då till exempel en person, som bodde i närheten av en äng, där gullris (golden rod, solidago virgaurus), den grunda, gulblommiga växten, frodades, insjuknade i höfeber, så var man ganska övertygad om, att det var gullris, som var den skyldiga. Och man kom sig icke för att mistänka den så kallade ragweedorten (ambrosia artemisiifolia), den välbekanta växten utmed våra landsvägar, som var den skyldiga. Sedan dess har man funnit, att gullrisens frömjöl endast med svårighet kan skiljas från moderväxten och föras vidare av vinden. Gullrispollen förorsakar visserligen höfeber, om det införes i näsan på personer som äro mottagliga för sjukdomen, men det säger sig självt, att iniet om kan förorsakas av detta frömjöl, om det icke kan föras med vinden in i respirationskanalen. Därför kan det här fastställas, att fastän gullrispollen utförligt behandlas och svartmålas som den skyldiga sjukdomsorsaken i de flesta läroböcker och liknande skrifter, så är det endast ett relativt fåtal höfeberfall, som förorsakas av denna växt.

Man har också funnit iakttaga, att höfeber angriper olika personer på olika sätt och i olika grad. Fastän det frömjöl, som spridas av vinden, kommer i kontakt med slemhinnan hos alla närvarande människor, så är det endast de, som äro på visst sätt känsliga för det, som drabbas av höfeber. Det finns vidare personer, som äro känsliga för frömjöl från ragweedorten men icke för pollen från gräsarter. Det finns återigen andra, som icke reagera det minsta för frömjöl från ragweed och gräs, men som äro mycket känsliga för pollen från malörtens (artemisia abrotanum, eng. wormwood) pollen. Det har också konstaterats, att medelstättning av en persons vitalitet gör honom mera känslig för frömjöl av olika slag. En del läkare, som studerat detta ämne, hälla före, att orsaken till att en person är mera känslig än en annan, är den, att den enas slemhinnor äro bättre i stånd att omhändertaga och bortföra de frömjölpartiklar, som inandnas, än en annan.

Sedan man nu kommit på det klara med, att höfeber förorsakas nära uteslutande av frömjöl, som sprides med vinden så ha en del växter, som förut stått på höfeberens svarta lista, återkommit till förlorade anseende. Sådana växter, som gullris, kaprifoliaarten, liljekonvaljen, prästkransen, rosen och andra anses numera icke såsom farliga för personer, mottagliga för höfeber. De växter, däremot, som man bör se upp med, äro gräs, träd, som sprida sitt pollen med vinden, malört, ragweed, ängssyret, amaranten m. fl.

Vi ha här i landet egentligen fyra utpräglade höfeberperioder. Dessa komma vid olika tidpunkter i olika delar av landet, beroende på de klimatiska förhållandena och de olika blomningstiderna hos växterna. Den höfeberperiod, som förekommer i vissa delar av landet i februari, mars och april månader, förorsakas vanligen av frömjöl från vissa träd, såsom ek, ask, alm, lönn och valnöt. Dessa träd utsläppta stora mängder pollen, som föres med vinden avsevärda distanser.

Vi ha sedan en andra höfeberperiod, som börjar i april och sträcker sig genom maj, juni och juli månader. Här är det huvudsakligen gräset, som utsläppta frömjöl. I andra delar av landet är det särskilt timotej, redtoppsgräs och jungfraskräp, som äro de skyldiga. I mellersta västern äro jungfraskräp och några andra vägräs de som man mest bör se upp med.

Den höfeber, som infaller under sommarmånaderna juni, juli, augusti och september, förorsakas mestadels av ängssyret, amaranten och så kallade goose-foots. Dessa blommor äro av relativt liten betydelse som sjukdomsalstrare i vissa stater, men i andra däremot av större.

Så ha vi en tredje höfeberperiod, som börjar i augusti och håller i, tills den först frösten börjar visa sig. Denna art av höfeber förorsakas av frömjöl från ragweedorten huvudsakligen, som förefinns i nästan alla delar av landet öster om Kansas; i de sydvästra delarna av landet är det emellertid amaranten, som förorsakar de flesta fallen av höfeber.

Noggranna undersökningar, som utförts, synas ge vid handen, att de svåraste sjukdomsfallen i höfeber, som inträffa på våren och försommaren i de östra delarna av landet, kunna tillskrivas timotejfrömjöl. Det har beräknats, att mellan 80 och 90 proc. av alla höfeberfall, som inträffa under våren och försommaren i öster, förorsakas av timotejpollen, och ungefär en liknande procent av ragweedfrömjöl under hösten.

Då vi betänka, vilket stort antal som angripas av höfeber, och de svåraste sjukdomsfallen i höfeber, som inträffa på våren och försommaren i de östra delarna av landet, kunna tillskrivas timotejfrömjöl. Det har beräknats, att mellan 80 och 90 proc. av alla höfeberfall, som inträffa under våren och försommaren i öster, förorsakas av timotejpollen, och ungefär en liknande procent av ragweedfrömjöl under hösten.

Aldrig mer.

Henning lämnade Sverige i april, då i sällskap med en flock andra emigranter. Det var en fem, sex stycken unga flickor och pojkar, som resten till Amerika från samma by, och bygdens hade följt dem till stationen för att vinka farväl.

Myrten och pelargonen och andra blomväxter hade skattats hårt, och stora kranar hängde om halsen på dem som skulle resa. Blomkranarna, dessa löjliga och ledsamma dekorationer, ge ännu i dag kännetecknet på en mellandäcksemligrant. Jag kommer ihåg en händelse för några år sedan, då en agent för en amerikansk linje mötte en flock emigranter i Helsingborg.

Agenten höste ihop hela flokken, som hade blomsterdekorationer på bröstet eller om halsen och ställde upp dem på linje för att tåga ner till kontoret.

En liten flicka gick emellertid ur ledet och ville gå sin egen väg. Men agenten högg henne och följde in henne i flokken igen.

Då började flickan gråta och protesterade, och då agenten frågade varför hon betedde sig så, snyftade hon: — Jo, se jag ska inte till Amerika, jag ska i tjänst hos en familj här i stan.

Men då blev agenten flken och skrek: — Va i hela fridens namn ska hon bli blomsterkransen på sej då? Då va ju ett här när, att hon åkt till Amerika....

Den lilla emigrantflickan stod emellertid vid stationen, och nu skulle tåget gå.

— Va i hela fridens namn ska hon bli blomsterkransen på sej då? Då va ju ett här när, att hon åkt till Amerika....

Den lilla emigrantflickan stod emellertid vid stationen, och nu skulle tåget gå.

— Va i hela fridens namn ska hon bli blomsterkransen på sej då? Då va ju ett här när, att hon åkt till Amerika....

Rent att hantera. Säljes av alla Apotekare, Grocerier och Diversaffärer.

Henning Lars, den raskaste ynglingen i sällskapet, passade på just som tåget rullade ut från stationen att vika till en flicka, som stod med tråde ögon på personerna:

— Fem år, Ellen, så snart jag lever, bara fem år, och sen så....

Då hävdes flickans varm våldsamhet och tänkte, att fem år var en evighet. Det var ju hennes käraste, som för.

Om fem år — så hade Henning sagt också till gamle gubben Lars, hans far, och till Inga, hans mor.

— Fem år är ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Om jag nu hade haft flera barn, om jag hade haft Ellen, hade han sagt, då hade jag varit en annan man. Men nu ha vi ju ingen evighet, hade han sagt, då han såg, hur hårt skillemässan tog de båda gamla.

Men denna gång skulle det bli det. Lars hade ju tigit pojken, som man tigger en själ ur fördrivet, om att stanna hemma, och gubbens resonemang var fullt riktigt.

— Det var det sista han sade till mej också, snyftade Ellen.

Men gamla mor inga vaggade övergivet fram och åter på stöten och visade som för sig själv:

— Aldrig mer, aldrig mer....

Kalle i Dalen.

EN MUNTER FRIARHISTORIA

Han var en finhytt och häriger yngling, Sackeus i Östergården. Och uträknare och ullmarig Jantorna i den trakten voro lika gamla efter honom, som han var hatad av alla rödhåriga rivaler, icke utan, att han med tiden vart lite övermodig. Men när han till sist lade sig till med flickspegel och strök lugnen bakåt, akkurat som den nye hjälpeprästen, då ristade gammalt folk på huvudet: Högmord går före fall!

Hans gamla mor låg över honom med ständiga böner om att han skulle stadsa sig och ta en kvinna till hustru. Ty hon var utsliten och trött och ville se sitt hus i goda händer, för den hon gick till sin make på kyrkogården. Men fast Sackeus hade fastmör i alla väderstreck, ville han ingalunda bestämma sig. Och ingen kan säga, att han var en dålig son för det. Han skulle så gärna lyda mor sin, tyckte han, bara han kunde bli klok på vem han borde ta bland alla jantorna. Så stod saken. Och det var då han smidde ihop ett uppdrag, som länge låt tala om sig i bygden.

Han var snäll till att skriva, och så satte han sig neder en dag och skrev ett brev till Anna i Storhagen: "Kära Anna!"

Var snäll och möt mig om lördag kväll vid den stora björken i Säterfalla, du vet, för det är nämligen jag vill tala med dig om. Du kan ta på dig ett rött huvudklädde, så jag kan se i skynningen, att det är du. Kom säkert.

Sen skrev han ett likadant brev till Lisa i Skansen, till Brattingspigan, Alma i Sjöfallet, Stina i Bråten, Selma Raak och Frida Klockarfalk. Nu får det väl räcka, tänkte han. Och sen så kryper jag upp i björken och har roligt. Och så ska det nog bli lättare för mig att välja.

Den utsatta lördagskvällen kom, och Sackeus satt redan bekvämt upp på i björken. Den som har längtat till kärkan är först framme, och den första, som kom smygande i busk-vägen, var Anna i Storhagen. Hon hade ett likadant rött klädde över häret men var barfota, då så springer man så lätt genom gräset. Och en satte hon sig på en tuva för att ta på sig strumpor och skor. Men bäst hon satt där, knastrade det i buskarna, och då sprang hon upp med ena strumpan på och den andra i näven och sökte smita undan. Hon sprang rakt på Frida Klockarfalk, och så måste de stanna och hälsa.

— Du är ute å går i kvällninga, stamade Anna.

— Ja, jag har gått neråt Ytterbyn ett slag å skulle väl hemåt nu, ljög Frida friskt.

— Så skildes de åt. Men när de nu gått en bit, vände de om och så möttes de ånyo — precis under den stora björken. Men då andades ord, och så började de leta ut varandra smält. Under tiden hade alla de andra lekt kurra gömma med varandra i småskogen och kommo så småningom fram till gläntan — en och en.

Det stodo nu sju stycken långvästa jantor och tittade stundt på varann. Och alla hade de eldröda huvudbukar.

Det började bli lite obekvämligt för honom upp i björken. Han var mycket elakt hade aldrig förr sagt på så många, som när jantorna nu fingo färd i tungorna. Och att det inte fanns någon nedrigare utslag än Sackeus i Östergården, det kommo de alla överens om. Inte skulle någon av dem ens titta åt honom, så mycket var det säkert. Till sist togo de ett hejligt löfte av varandra att aldrig förr någon levande yppa denna nesar, var efter de gingo hem, vredgade i sina hjärtan.

Sackeus steg också snarliga ned. — — —

Men när Anna väl kommit hem och lugnat sig ett grand, förmådde hon ändå inte ge upp att tänka på Sackeus. Det var så tyst och ensam här hemma i Storhagen. Redan när hon var i läskilla, hade hon brukat stanna då och då i sina sysslor och så bort tvärs över dalen mot Östergården. Och alltid hade hon drömt så mycket om folket därborta. Kvällen brukade glimma som en trolld i Östergårdsfönstret.

Nu var det en måndagskväll på eftersommaren, och Storhags-Anna kunde förstå, att de mejade råg borta i Östergården. Det var för långt för henne, att hon skulle kunna utskilja folk eller få. Hon endast såg, hur kärna ändrade färg och hur skyllarna reste sig som en sig själv. Och hon kände med sig, att hon måste bli den, som en gång skulle gå där som Östergårdsmoder. Ja, ju mer hon tänkte över, desto mer förtärlig kände hon sig. Till slut började hon rent av tycka, att det var rasande bra gjort av Sackeus, hela spektaklet. Och riktigt rätt — åt de andra.

Hon var för kanske litet kort om huvudet, Anna i Storhagen, men hennes hjärta var troget och varmt. Och hon funderade ut, denna måndagskväll, hur hon skulle kunna göra allt väl igen. Ett brev skulle hon skriva — nog borde hon kunna, hon också, fast det var år sedan hon sist försökt. Till den ändan satte även hon sig neder:

— Det var det sista han sade till mej också, snyftade Ellen.

Men gamla mor inga vaggade övergivet fram och åter på stöten och visade som för sig själv:

— Aldrig mer, aldrig mer....

Kalle i Dalen.

EN MUNTER FRIARHISTORIA

Han var en finhytt och häriger yngling, Sackeus i Östergården. Och uträknare och ullmarig Jantorna i den trakten voro lika gamla efter honom, som han var hatad av alla rödhåriga rivaler, icke utan, att han med tiden vart lite övermodig. Men när han till sist lade sig till med flickspegel och strök lugnen bakåt, akkurat som den nye hjälpeprästen, då ristade gammalt folk på huvudet: Högmord går före fall!

Hans gamla mor låg över honom med ständiga böner om att han skulle stadsa sig och ta en kvinna till hustru. Ty hon var utsliten och trött och ville se sitt hus i goda händer, för den hon gick till sin make på kyrkogården. Men fast Sackeus hade fastmör i alla väderstreck, ville han ingalunda bestämma sig. Och ingen kan säga, att han var en dålig son för det. Han skulle så gärna lyda mor sin, tyckte han, bara han kunde bli klok på vem han borde ta bland alla jantorna. Så stod saken. Och det var då han smidde ihop ett uppdrag, som länge låt tala om sig i bygden.

Han var snäll till att skriva, och så satte han sig neder en dag och skrev ett brev till Anna i Storhagen: "Kära Anna!"

Var snäll och möt mig om lördag kväll vid den stora björken i Säterfalla, du vet, för det är nämligen jag vill tala med dig om. Du kan ta på dig ett rött huvudklädde, så jag kan se i skynningen, att det är du. Kom säkert.

Sen skrev han ett likadant brev till Lisa i Skansen, till Brattingspigan, Alma i Sjöfallet, Stina i Bråten, Selma Raak och Frida Klockarfalk. Nu får det väl räcka, tänkte han. Och sen så kryper jag upp i björken och har roligt. Och så ska det nog bli lättare för mig att välja.

Den utsatta lördagskvällen kom, och Sackeus satt redan bekvämt upp på i björken. Den som har längtat till kärkan är först framme, och den första, som kom smygande i busk-vägen, var Anna i Storhagen. Hon hade ett likadant rött klädde över häret men var barfota, då så springer man så lätt genom gräset. Och en satte hon sig på en tuva för att ta på sig strumpor och skor. Men bäst hon satt där, knastrade det i buskarna, och då sprang hon upp med ena strumpan på och den andra i näven och sökte smita undan. Hon sprang rakt på Frida Klockarfalk, och så måste de stanna och hälsa.

— Du är ute å går i kvällninga, stamade Anna.

— Ja, jag har gått neråt Ytterbyn ett slag å skulle väl hemåt nu, ljög Frida friskt.

— Så skildes de åt. Men när de nu gått en bit, vände de om och så möttes de ånyo — precis under den stora björken. Men då andades ord, och så började de leta ut varandra smält. Under tiden hade alla de andra lekt kurra gömma med varandra i småskogen och kommo så småningom fram till gläntan — en och en.

Det stodo nu sju stycken långvästa jantor och tittade stundt på varann. Och alla hade de eldröda huvudbukar.

Det började bli lite obekvämligt för honom upp i björken. Han var mycket elakt hade aldrig förr sagt på så många, som när jantorna nu fingo färd i tungorna. Och att det inte fanns någon nedrigare utslag än Sackeus i Östergården, det kommo de alla överens om. Inte skulle någon av dem ens titta åt honom, så mycket var det säkert. Till sist togo de ett hejligt löfte av varandra att aldrig förr någon levande yppa denna nesar, var efter de gingo hem, vredgade i sina hjärtan.

— Det var det sista han sade till mej också, snyftade Ellen.

Men gamla mor inga vaggade övergivet fram och åter på stöten och visade som för sig själv:

— Aldrig mer, aldrig mer....

Kalle i Dalen.

EN MUNTER FRIARHISTORIA

Han var en finhytt och häriger yngling, Sackeus i Östergården. Och uträknare och ullmarig Jantorna i den trakten voro lika gamla efter honom, som han var hatad av alla rödhåriga rivaler, icke utan, att han med tiden vart lite övermodig. Men när han till sist lade sig till med flickspegel och strök lugnen bakåt, akkurat som den nye hjälpeprästen, då ristade gammalt folk på huvudet: Högmord går före fall!

Hans gamla mor låg över honom med ständiga böner om att han skulle stadsa sig och ta en kvinna till hustru. Ty hon var utsliten och trött och ville se sitt hus i goda händer, för den hon gick till sin make på kyrkogården. Men fast Sackeus hade fastmör i alla väderstreck, ville han ingalunda bestämma sig. Och ingen kan säga, att han var en dålig son för det. Han skulle så gärna lyda mor sin, tyckte han, bara han kunde bli klok på vem han borde ta bland alla jantorna. Så stod saken. Och det var då han smidde ihop ett uppdrag, som länge låt tala om sig i bygden.

Han var snäll till att skriva, och så satte han sig neder en dag och skrev ett brev till Anna i Storhagen: "Kära Anna!"

Var snäll och möt mig om lördag kväll vid den stora björken i Säterfalla, du vet, för det är nämligen jag vill tala med dig om. Du kan ta på dig ett rött huvudklädde, så jag kan se i skynningen, att det är du. Kom säkert.

Sen skrev han ett likadant brev till Lisa i Skansen, till Brattingspigan, Alma i Sjöfallet, Stina i Bråten, Selma Raak och Frida Klockarfalk. Nu får det väl räcka, tänkte han. Och sen så kryper jag upp i björken och har roligt. Och så ska det nog bli lättare för mig att välja.

Den utsatta lördagskvällen kom, och Sackeus satt redan bekvämt upp på i björken. Den som har längtat till kärkan är först framme, och den första, som kom smygande i busk-vägen, var Anna i Storhagen. Hon hade ett likadant rött klädde över häret men var barfota, då så springer man så lätt genom gräset. Och en satte hon sig på en tuva för att ta på sig strumpor och skor. Men bäst hon satt där, knastrade det i buskarna, och då sprang hon upp med ena strumpan på och den andra i näven och sökte smita undan. Hon sprang rakt på Frida Klockarfalk, och så måste de stanna och hälsa.

— Du är ute å går i kvällninga, stamade Anna.

— Ja, jag har gått neråt Ytterbyn ett slag å skulle väl hemåt nu, ljög Frida friskt.

— Så skildes de åt. Men när de nu gått en bit, vände de om och så möttes de ånyo — precis under den stora björken. Men då andades ord, och så började de leta ut varandra smält. Under tiden hade alla de andra lekt kurra gömma med varandra i småskogen och kommo så småningom fram till gläntan — en och en.

Det stodo nu sju stycken långvästa jantor och tittade stundt på varann. Och alla hade de eldröda huvudbukar.

Det började bli lite obekvämligt för honom upp i björken. Han var mycket elakt hade aldrig förr sagt på så många, som när jantorna nu fingo färd i tungorna. Och att det inte fanns någon nedrigare utslag än Sackeus i Östergården, det kommo de alla överens om. Inte skulle någon av dem ens titta åt honom, så mycket var det säkert. Till sist togo de ett hejligt löfte av varandra att aldrig förr någon levande yppa denna nesar, var efter de gingo hem, vredgade i sina hjärtan.

Sackeus steg också snarliga ned. — — —

Men när Anna väl kommit hem och lugnat sig ett grand, förmådde hon ändå inte ge upp att tänka på Sackeus. Det var så tyst och ensam här hemma i Storhagen. Redan när hon var i läskilla, hade hon brukat stanna då och då i sina sysslor och så bort tvärs över dalen mot Östergården. Och alltid hade hon drömt så mycket om folket därborta. Kvällen brukade glimma som en trolld i Östergårdsfönstret.

Nu var det en måndagskväll på eftersommaren, och Storhags-Anna kunde förstå, att de mejade råg borta